

ágyon. Gügyögtek nékik a katonák, mint ahogy apró gyereknek szokás. Rá válaszul csicseregtek a fecskék.

Dél felé az idő kiderült, a szél abbamaradt. Tenyéren viték ki az udvarra a fecskéket, és azok fölrebbentek onnan a tetőre. Ott beszélgetni kezdtek és várták a társaikat. Mikor aztán már sokan voltak, fölkerelkedtek és elmentek még aznap délután. A katonák szerencsés és boldog utat sóhajtottak utánuk.

A gyengébbje pedig még a következő éjjel is ott hált. A katona betette az elgyötört kis madarat az inge kebelébe és együtt aludtak. A verekedésre fogott legények és a gyöngye kis madaraknak a szíve egymáson dobogott. Másnap aztán mind elment.

Jegyzet. 1878-ban a régi osztrák-magyar birodalom elfoglalta Boszniát és Hercegovinát. Sok magyar katona résztvett Bosznia okkupációjában. Akkor történt az, amit Tömörkény elmond ebben a kedves elbeszélésében.)

Tömörkény István.

ANYAÖLBEN.

Édesanyám, már este van.
piros golyó a nap.
Elfáradt játékaiban
parányi kis fiad.
Most végy öledbe, mondj mesét,
vidámat, hímeset
s kócos hajamat túrja szét
símitó, jó kezed.

Te olyan jó vagy s oly erős,
nem fáradsz el soha.
Mondjad, mitől oly nagy és hő
minden szelíd anya?
S hogy el nem fáradsz sohasem,
mondd meg, miként lehet?
Ugy-e, ha kell, csodát teszen
varázsló jobb kezed.

Száz bajunk gyógyszerét tudod,
pedig doktor se vagy,
mondjad meg, mikor tanulod
nagy okosságodat.
Hány átvirrasztott éjszakád
volt ágyacskám felett,
de meggyógyított halk danád
és gyógyító kezéd!

Te tudod, hány csillag az ég
és azt, hogy ott az Ur,
hogy angyal zengi énekét
ott szakadatlanul.
Tudsz minden imát és utat,
mely mennyekbe vezet
s mindig csak jó-útra mutat
imádságos kezéd!

Apánknak fáradt homlokán
hogy elsímul a gond,
ha megsímitod jó anyám,
ezt hol tanultad, mondd?
Mért illatos a kenyérünk,
amikor megszeged?
Be jó, hogy itt van mivelünk
kenyérszelő kezéd.

Hia nagy leszek, aranykocsit
veszek neked: úgy ám
s viszlek, hogy lássák mindenütt:
mily szép az én anyám.
Akarom majd, hogy büszke légy
és én is az leszek
és áldia meg a föld s az ég
győzelmes, szent kezéd!

Gyula diák.